

DE ZWAAN

Roald Dahl

Arie had een geweer gekregen voor zijn verjaardag. Zijn vader, die op deze zaterdagochtend om half tien alweer voor de tv hing, zei:

‘Nou knul, laat maar es zien wat jij daarmee klaarmaakt. Doe ’s wat nuttigs. Versier jij maar es een lekker konijntje voor ’t avondeten.’

‘D’r zitten massa’s konijnen op dat grote veld aan de andere kant van het meer,’ zei Arie, ‘k heb ze zelf gezien.’

‘Schiet op dan en ga er eentje voor ons te grazen nemen,’ zei de vader, terwijl hij met een gespleten lucifershoutje zijn ontbijt tussen zijn tanden uitpeuterde, ‘schiet op, ga er maar een voor ons pikken.’

‘Twee kan je d’r van mij krijgen,’ zei Arie.

‘En haal op de terugweg,’ zei de vader, ‘een paar flesjes bier voor mij.’

‘Dan moet ik geld hebben,’ zei Arie. Zonder zijn ogen een seconde van het scherm af te houden viste de vader een tientje uit zijn zak.

‘En waag ’t niet ’t wisselgeld in te pikken, zoals de vorige keer,’ zei hij, ‘of ik zal je, jarig of niet.’

‘Ach zeur niet,’ zei Arie.

‘En als je wilt oefenen met dat geweer,’ zei de vader, ‘kan je ’t beste vogels nemen. Kijk eerst maar es hoeveel spreeuwen je neer kan knallen, okee?’

‘Okee,’ zei Arie, ‘’t sterft van de spreeuwen in de heggen langs ’t laantje. Een spreeuw da’s ’n makkie.’

‘Nou als je spreeuwen dan zo’n makkie vindt,’ zei de vader, ‘probeer dan maar es een roodborstje.

Roodborstjes zijn maar half zo groot als spreeuwen en kunnen geen seconde stil zitten. Probeer jij eerst maar es een roodborstje, jij met je grote bek over hoe goed je wel ben!’

‘Hè Albert,’ zei zijn vrouw van boven het aanrecht, ‘dat vinnik niet lollig, vogeltjes schieten in mei. Konijnen kunnen me niks schelen, maar vogeltjes met nestjes, dat is heel wat anders.’

‘Kop dicht,’ zei de vader, ‘jou is niks gevraagd. En jij, knul,’ zei hij tegen Arie, ‘niet met dat ding op straat rondhangen, wantje hebt geen vergunning. Hou ’m in je broekspijp tot je het dorp uit bent, okee?’

‘Vanzelf,’ zei Arie. Hij nam zijn geweer en de doos met kogels en ging op weg om te kijken wat hij kon doodschieten. Hij was een dikke bul van een jongen, precies vandaag vijftien jaar oud geworden. Net als zijn vader, de vrachtrijder, had hij kleine spleetogjes vlak naast elkaar boven bij z’n neus. Zijn mond was slap met van die nattige lippen.

Grootgebracht in een gezin waar gewelddadigheid een alledaags verschijnsel was, was hij zelf een bijzonder agressieve jongen geworden, een vandaal. Meestal ging hij in de weekends met een stel vriendjes met bus of trein naar voetbalwedstrijden en als zij niet een of ander bloederig gevecht op hun naam konden schrijven, beschouwden ze het als een verloren dag. Het gaf hem ook een hoop plezier om kleine jongetjes op te wachten na schooltijd en hun armen op hun rug te draaien. Dan moesten ze voor hem allerlei smerige, beledigende dingen over hun eigen ouders zeggen.

‘Au! Niet doen, Arie, alsjeblieft niet